

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet og forlagt af Eduard Meyer.

Foraarsgave : Tillæg til "Flyvepostens"

Nytaarsgave for 1851

Kjøbenhavn : trykt i "Flyvepostens" Officin ved
J. Davidsen, 1851

47 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Foraarsgave.

Tillæg til „Flyvepostens“ Nytaarsgave
for 1851.

Udgivet og forlagt af Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

Trykt i Flyvepostens Officin ved J. Davidsen.

52, - 58.

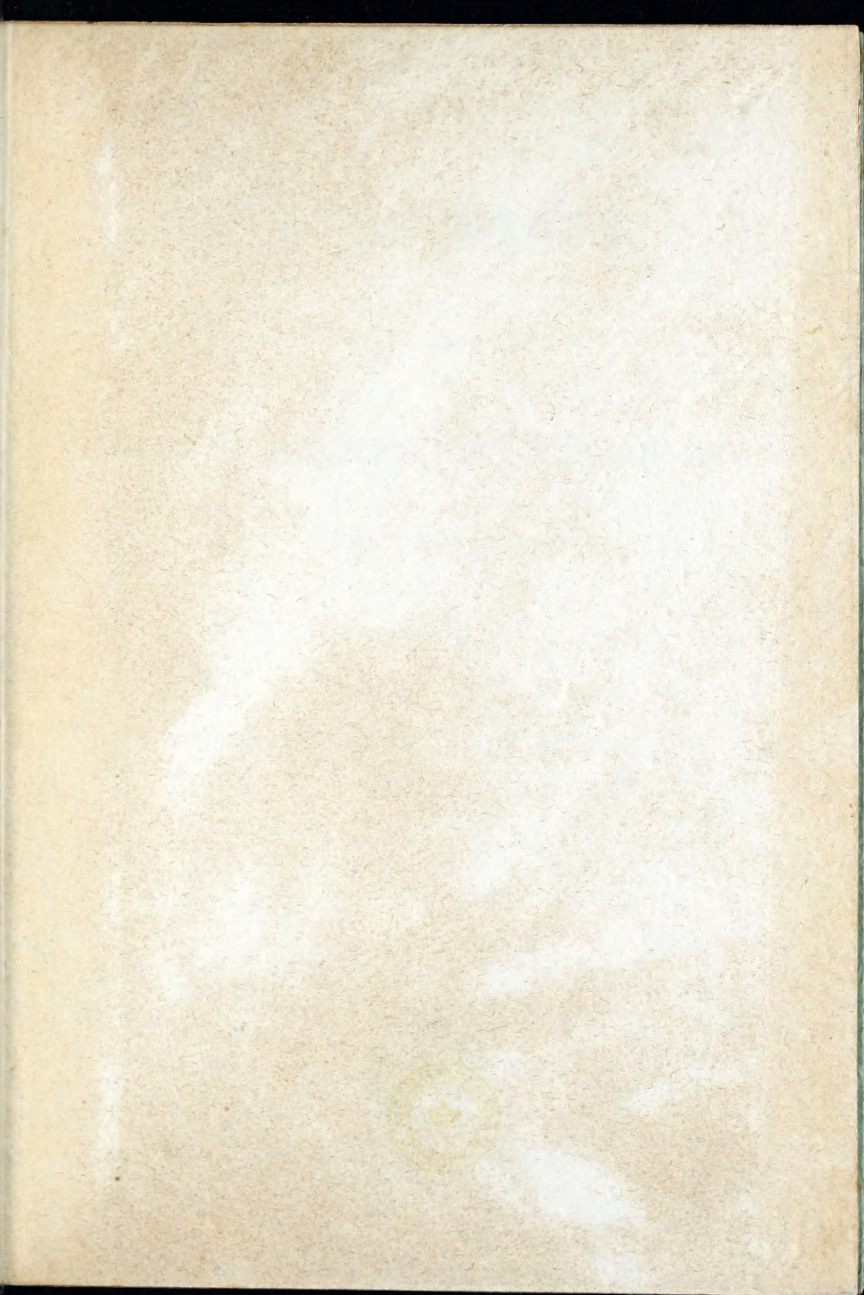
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

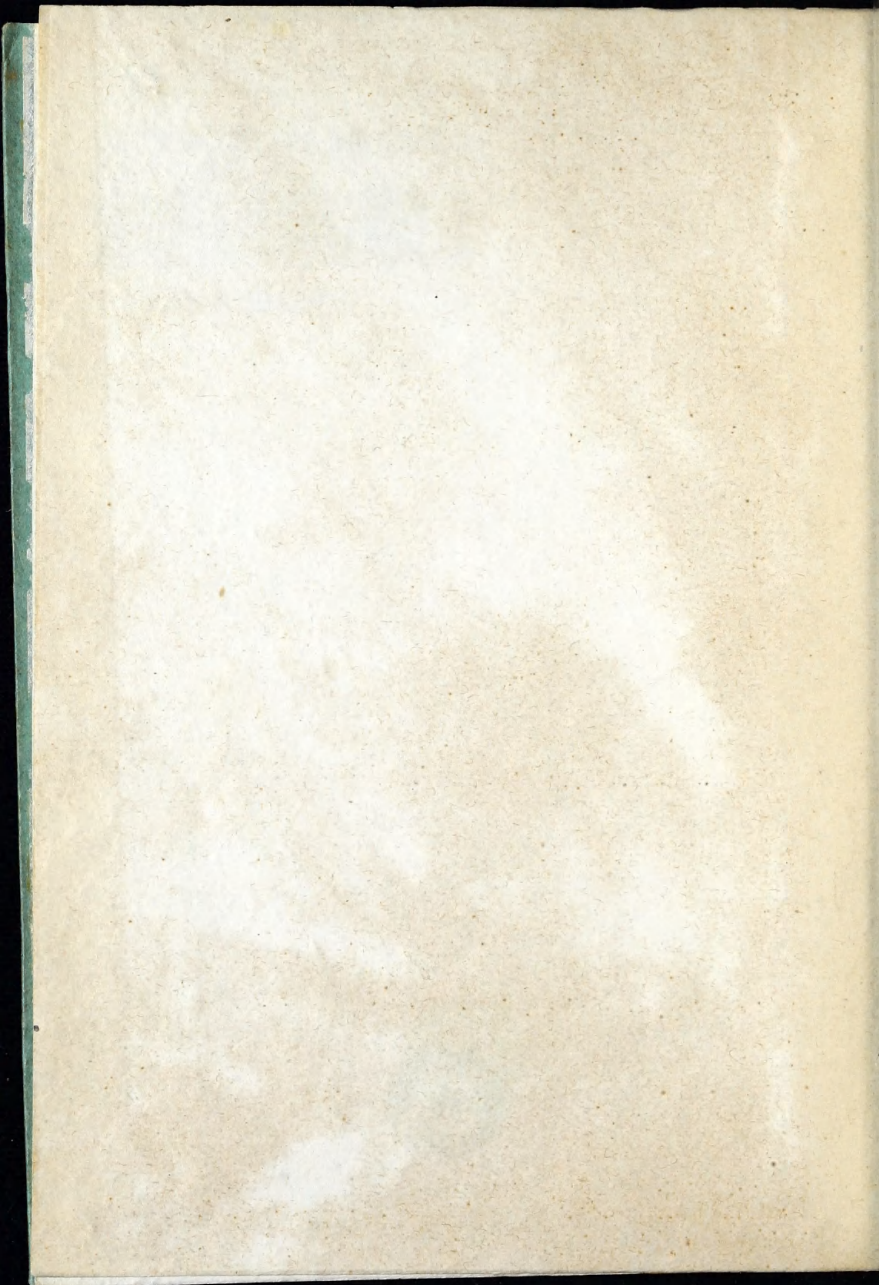

1 1 52 0 8 00429 8

+ REX

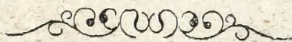

Førsaarsgave.

**Tillæg til „Flyvepostens“ Nytaarsgave
for 1851.**

Udgivet og forlagt af Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

Trykt i „Flyvepostens“ Officin ved J. Davidsen.

1850

1850

1850

1850

Vaaren er kommen!

Vaaren er kommen, den raffe Krabat,
Blomster i Bryttet og Grent paa sin Hat.
Her, hvor ham hilse bag Lundenes Ly
Nattergalsange og Lærken fra Sky,
Op da til Glæde ved Vaargudens Komst —
Glæden er Vaarens fagreste Blomst!

Glæden? — kan være; dog Mange jeg seer
Gænge med Hovedet, medens Du leer;
Mens Du seer Rosen paa Vaargudens Barm,
Sine alt Tornen har tirket til Harm,
Medens Du hører en Nattergals Slag,
Luder en Ugle paa Naboens Tag.

Seer Du den Mand? Kom, betragt ham kun lidt.
Hvi mon han tager saa voldsomme Skridt,
Som om han Livet derved skulde frelst? —
Ligge paa Landet hans Kone vil helst,
Sommerleilighed vender han om,
Nys fra Slutester han slukeret kom.

Seer Du hiin Ungling, som sværmende gaaer,
 Brillen paa Næsen og slagrende Haar? —
 Det er en Vaarsanger — Vaaren har lagt
 Haardt paa hans Skuldre en byrdefuld Dragt;
 Maja han sletter af Roser en Krands —
 Hun faaer en Melde og Tornen er hans.

Hvem er den Trede, som lister sig hist,
 Tripper som Hønen paa Viter forvist? —
 Op paa Contoret den Stakkel nu gaaer,
 Høfter i Støv, hvad han haabed i Vaar,
 Vingen er stækket, nu Pennen han skjær' —
 Dmt er ei Andet paa ham end — hans Lær.

Der gaaer en Fjerde heelt speculativ,
 Lidet ham bryder det spirende Liv,
 Lidet han ændser det himmelblaae Telt,
 Seer kun paa Brædtet, „er Dampfibet meldt“, —
 Han er Politiker og al hans Agt
 Staaer til de Blade, som Posten har bragt.

Mange, som disse, gaae suffende om,
 Glæden for dem ei med Foraaret kom;
 Dem er ei Vaaren en Kilde til Lyst,
 Vaarsolen varmer ei op deres Bryst.
 Blomsten, som spirer fortryllende frem,
 Bringes kun Torne og Lidelser for dem."

— Ei, ikke Andet! lad dem ifkun gaae,
 Løsser det er, som ei bedre forstaae,
 Indbildte Daarer, som taabeligt troe,
 Get Sted paa Jorden kun, Glæden kan boe.
 Hæved de ifkun det sænkede Blik,
 Sikkert paa Slutten snart Die de fik.

Neppe en Afkrog der findes paa Jord,
 Hvor ikke Glæden hos Mennesket boer,
 Stiger først Vaarens balsamiske Duft,
 Nander sit Liv i den bølgende Luft,
 Trykker sit Kys paa Vand og Kind,
 Gyder Tilfredshed i Menneskets Sind.

Derfor kun ud fra det gittrede Buur,
 Ud i den gjenfødte, unge Natur!
 Slut Dig til Kjæden om blommede Bred,
 Hvoraf Du selv er et manglende Led,
 Dands saa i Kreds, mens der synges i Chor
 Vaargudens Priis fra den blomstrende Jord!

G. Siesby.

Prima-Donnaen.

Novelle af George Sand.

I en af Veronas første Gjæstgiversteder bemærkede man en Afsten en ualmindelig Uro og Bevægelse; der danne sig Grupper i Gjestestuen og selv i Gaarden og man talte overalt med Varme og Iver. En Fremmed kunde troe, at der var Tale om en stor politisk Begivenhed, men da det var forinden den Tid at ogsaa Italien fik Rænkerne om Toben, saa kunde kun en Kunstners Opræden eller den Lykke, en Opera havde gjort, være Aarsagen til en saa overordentlig Bevægelse.

Denne Afsten var der heller ikke Tale om intet Mindre end om Signora Ginas Gjenopræden, der forhen havde været Stadsens Stolthed og Henrykkelse, men for flere Aar siden havde trukket sig tilbage fra Skuepladsen. Hendes Navn befandt sig nu i Enhvers Mund.

Paa den lydelige Samtale fulgte nu en dyb Stilhed, og Alles Bine fæstede sig paa en ung Mand, der var traadt ind og havde taget Plads paa en strolkelig Stol.

Han var smuk, men der var noget Besynderligt i hans Udortes. Ved Siden af sig paa et Bord havde han lagt sin om

en Kaarbe viklede Rappe og sin høire Haand havde han stukket ind paa Bryftet. „Valterna!“ raabte endelig En, idet han flappede den Fremmede paa Skulderen.

Men denne rørte sig ikke; hans store sorte Dine fæstede sig kun Uhrets Skive: „Endnu er det ikke den rette Tid,“ sagde han, og hans Dine bedækkedes atter af de lange Dienhaar.

„Hvem er denne Mand?“ spurgte en Fransmand, der fornylig var ankommen til Verona.

„Valterna“, svarede man ham.

„En Officier?“ spurgte Fransmanden videre, idet han kastede et Blik paa den Fremmedes Kaarbe og Snurbart.

„Nei“, var Svaret, „en Kunstven.“

„En Rejsende,“ tilføiede en Anden.

„En Nar,“ meente en Tredie, idet han fjernede sig.

„Maaskee dog ikke saameget en Nar, som man troer,“ svarede den, som først havde talt, „men hvo kan vide Sandheden? Det er en sølsom Historie, som kun han selv kunde fortælle.“

Fransmanden, hvem Valternas Ordre var paafaldende, kunde ikke undertrykke en Vølelse af Interesse og Nysgjerrighed og vedblev at fortsætte sine Spørgsmaal. Nogle fortalte ham da, at Valterna var Sangerinden Ginas forsmaaede Tilbeder, medens Andre kaldte ham Hertuginde af R's begunstigede Elsker.

„Naar De er nysgjerrig og vil lære ham at kjende,“ tilføiede man, „saa tal til ham, maaskee viser han Dem mere Tilid end en gammel Ven. Førrend han blev saa forstyrret, om man tør kalde det saa, var han det bedste Menneſte. Gaa De kun hen til ham og tal til ham om Gina. Bring Der ham til at svare, saa vil han fortælle Dem Udskilligt; rigtignok maa man ikke ret sætte Lid til hans Fortællinger, thi han veed vel ikke selv hvad han skal tænke om sine egne Begivenheder.“

Fransmanden satte sig ved Valternas Bord, og det kom ham for som om han allerede tidligere havde seet ham. Han

gjorde sig selv det Spørgsmaal paa hvilken Tid og under hvilke Omstændigheder han allerede havde kjendt Valterna, da denne pludselig stod op, betragtede Fransmanden forundret, derpaa glad og kaldte ham sin kjære Ven, sin Numa. Ved dette Navn foer Fransmanden sammen; han saae sig paa eengang som Skolebrend i Montpellier og trykkede nu en forhenværende Skolekammerat til sit Hjerte.

„De finder mig meget forandret igjen,“ sagde Valterna; „Kummer og Sygdom have gjort mig ældre end Aarene.“

Numa udspurgte ham med den Tilbageholdenhed, som vækker Tillid uden at forlange den.

„Gina,“ svarede Valterna, og et smerteligt Smil fortraf hans blege Læber, „Gina — hun er min Historie.“

„Men hvem er denne Gina, hvis Navn finder saamange Echoer?“ spurgte Fransmanden.

„Det veed De ikke?“ svarede Italieneren, „det er Hertugin-den af R.“

Numa viste Tegns paa Overraskelse:

„Ja, ja,“ svarede Valterna, „Deres Landsmands, Hertugen af R.s Gemalinde. Har De ikke hørt, at han giftede sig med en Sangerinde?“

„Jovist, nu huster jeg det.“

„Gina! Arma Gina!“ udraabte Veroneseren. „Man roste hendes Lykke, hun alene troede ikke derpaa. Hun maatte erfare, hvilke smertelige Lidelser der stundom skjuler sig under en saa glimrende Rigdom. Hun var saa smuk, da hun som ung Pige hver Aften sang i Theatret i Verona, og hendes Sang var saa henrykkende for Sjælen, at man næsten ikke paa eengang kunde see og høre paa hende. O, naar De havde seet, hvordan hun i Begyndelsen var kold og stjøn som en antique Statue og overstuede den tauske Mængde. Naar De havde seet hende, hvordan hendes Læber skjælvede ved de første Accorder og hendes Barm

begyndte at følge! Hvordan hendes Stemme da paa eengang udgjød sig i harmoniske Strømme, og snart henflød roligt, snart heftig og lidenskabelig, en Engels, en Dæmons Stemme, der rystede Alles Hjerter, trængte gjennem Sjælen, vederqvægede den med yndige Melodier eller uden Barmhertighed piinte den med grusomme Toner! Jeg har seet, hvordan denne Qvinde, lig en ved Seiren udmattet Kæmper holdt inde med nedhængende Arme, med udsulte Dine, saa at man kunde høre, hvordan hendes Aandedræt trængte sig ud af det giæpende Bryst, medens Mængden sad aandeløs og næppe vovede at røre sig; hvordan Folket ligesom vaagne af en Drøm, hvordan et Udraab af Begeistring lød gjennem Huset medens den unge Pige smilende lagde de zittrende Hænder over Brystet og Glædestaarer hang ved hendes nedstærkede Dienbryn."

Balterna lod sit Hoved synke ned paa Brystet.

"De elsker Sangerinden!" spurgte Frankmanden, idet han med deeltagende Hjertelighed trykkede hans Haand.

"Ja hun var mit Liv," svarede den unge Mand. "Jeg kjendte ingen anden Glæde, end at see og høre hende. Forhen henlevede jeg mine Dage stille og ligegyldigt; jeg levede uden Lidenskaber, uden Qvaler, uden Duffer; derpaa saae og hørte jeg hende, og om Dagen ønskede jeg at Aftenen maatte komme, om Aftenen viste mine Taarer mig, at jeg var født til Lykke. De Andre beundrede hende i Stilhed; de havde kun Begeistring for Kunstnerinden, min Sjæl tilbad hende, for de Andre var hun kun Dagenes Aften, for mig var hun den hele Tilværelse. De veed ikke, hvad det er, at henleve sit Liv ligegyldigt og eensformigt, uden Sindsbevægelse, uden Smil, uden Smerte. Saaledes levede jeg, førend jeg saae Gina; ved hendes Blik antændtes mit Liv, hendes Stemmes Trylletoner vakte min Sjæl af sin Søvn. Men vil De troe mig? Aldrig havde min Haand berørt hendes; jeg troede ikke, at hendes Blik nogenstunde havde mødt mit;

besuagtet havde hun vaft Tølelser hos mig, der henrykte og dræbe, besuagtet blev hun en Fornødenhed for mig. Enhver Aften maatte atter bringe mig den forrige Salighed. Det var ligesom en Religion, jeg bar i Hjertet, en Religion, hvortil jeg indviede det Liv, hun havde givet mig. Havde Gina bemærket mig? Var Rygtet om min fanatiske Beundring trængt til hende? Havde hendes af Lidenstaben endnu ikke berørte Kunstnersjæl stundom drømt om Den, der havde hende at takke for alle sine Glæder? Længe vidste jeg det ikke, men besuagtet var jeg lykkelig; og jeg tænkte ved mig selv, at Kjærlighed til Kunsten saa aldeles opfyldte hendes Hjerte, at der ikke blev Plads for andre Lidenstaber. Hun græd ved Mængdens Bisaldsjubel og Loe over kjærlige Ord, jeg behøvede altsaa ikke at frygte nogen Medbeiler. Efter den Lykke, at elske hende, kjendte jeg ikke noget høiere end den Lykke, at elstes af hende, og derpaa troede jeg ikke.

„Efterat jeg saaledes har skildret Dem mine første Glæder paa denne Jord, vil jeg hverken tale om den Opstigt, som min romantiske Kjærlighed til Gina gjorde i Verona, eller om de fælsomme Bemærkninger, som Enhver tillod sig om mig. De sædvanlige Sjæle ville aldrig begribe det, som træder udenfor Livets Hverdagslighed; for at hævne sig for denne Misforstaaelse, lee de derover som over en Dumhed, eller undre sig som over en Daarstak.

„Imidlertid kom to Herrer, der reiste af Kjedsommelighed og af Kjedsommelighed opholdt sig nogen Tid paa hvert Sted til Verona: den Yngre, Greven af G., Laps af Grundsatning, Skeptiker for at kunne harmonere med „den gode Tone“, der ikke troede paa Noget undtagen paa sin egen Skjønhed og sin Uimodstaaelighed; den Ældre, Hertugen af N., fra Top til Taa Egoist, overmættet af alle Nydelser, som var rede til at gjøre Alt og at opoffre Alt, for at give det afblegede Liv, som han førte i ti Aar, en noget friskere Farve.

„Man talte dengang kun om Primadonnaen, og begge Herrerne traf Lod om hende, da de ikke kunde dele hende. Hun tilfaldt Hertugen af N. Gina udloø baade Lodrækningen og Hertugen, som gav hele Byen Stof til Dmtale. Hans Forsængelighed var dybt saaret, og en Morgen udraabte han: „Hun skal tilhøre mig.“ Om Aftenen var hun hans, — om Aftenen var Gina Hertuginde.

„Spørg mig ikke om de Grunde, som bevægede hende til at bytte sin Lykke med Rigdom og høi Rang; jeg har aldrig erfaret dem. Troede hun at stige høiere i den offentlige Mening, naar hun søgte at forøge den sjældne Glands, hvormed hendes Talent omgav hende, med en falsk Glimmer? Var hun saa svag, at hun troede at staae under de Dvinder, som høit tiljublede hende deres Bisald og hemmelig misundte hende? Al, hun var mere end alle dem, og hun foretrak at blive den sidste blandt dem.

„Verona mistede sine skønne Aftener. Jeg faldt i en Feber og jeg undgik kun Graven, for at føle alle Helvedets Dvaler. Den Barbar! Han havde tilintetgjort mit Livs Trylleri, og den Skønne, hvem jeg tilbød, hvem jeg selv i mine sødeste Drømme kun havde nærmet mig med Grefrygt, tilhørte ham, ham alene som Kone! Jeg ønskede mig Døden.

„Jeg havde ikke engang den Trøst at vide hende lykkelig. Stakkels Gina! Den Plante, der vorer paa Bjergene, trives ikke i Dalenes Skygger. Hendes Egteskab var glimrende, men meget sørgeligt. Man misundte Ginas Lykke, men allerede i de første Dage følte hun sig geneert i sin egen Stilling. Det paa Sindsbevægelser saa rige Kunstnerliv havde en Ende, Hæderens Ruus var til Ende; det Positive i Livet, der er koldt og tørt som den Aliges Hjerte, viste sig; da var Ginas Hjerte brudt. Den Arme! Luxus og Rigdom fængslede hende ikke. Hendes Kinder bleve magre og om hendes store blaa Dine viste sig matte

Ringe. Man saae hende snart sørgmodig, uden at hun kunde angive en bestemt Grund, snart munter uden egentlig at være glad. Naar hun var i sit Huus, der var Samlingsstedet for hele Veronas Adels, hengav hun sig til sit Talent, naar hun gjenfandt sine glimrende Inspirationer, rødmede atter hendes Kinder, opbluedes atter hendes Dine, straaede atter Begeistring af hendes Blik. O, hun var endnu stjern! Man omringede hende da, man bragte hende fra alle Sider Complimenter, — men Glandsen i hendes Die udslykkes snart og hendes Hoved sankede sig paa Brystet. Hun fandt jo ikke det stormende Bisald som paa Skuepladsen, hun hørte ikke det jublende Raab, der kaldte hende frem; Bisaldet i hendes Salon var koldt og asmaalt. Forgjæves bestræbte hun sig for at overvinde det Drømmeri, der bestandig fængslede hende til Fortiden; forgjæves søgte hun at synge muntre, livlige Sange; naar hendes Fingre glede over Pianoets Taster, naar hun tvang sin Stemme til raske Toner, forglemte hun dog snart Mængden rundt omkring, hun sank paany i sine sørgelige, mørke Tanker, hendes Fingre bevægede sig langsomt over Tasterne, hendes Stemme blev sagte og de muntre Sange endte med smertelige Toner.

„Hendes Tilstand forværredes bestandig mere og mere. Forgjæves omgav hendes Vægtfælle hende med alle Livets ydre Behageligheder, med den Luxus, som Rigdom medfører — enhver Dag hortsførte Noget af hendes Skjønhed og hendes Lykke var for lange siden borte.“

Valterne afbrød sig, strøg flere Gange Panden med den zittrende Haand, saae paa Uhret og vedblev først efter en lang Pause. Hans Stemme var bevæget. Et Glimt af Glæde viste sig undertiden i hans Træk og hans Hjerte syntes at banke utaalmodigt.

„Jeg reisste i det Haab at afsprede mig, men kom ulykkeligere end nogenstinde tilbage. Ginas Billede havde overalt fulgt

mig som en ond Engel, der havde knyttet sig til mine Fjed, som Samvittighedsasag, der ikke kunde slippe mit Hjerte; overalt havde jeg seet hende for mig, overalt hørt hendes Stemme, i Vindens Brusen, i Bølgenes Larm, i Orkanens Stilhed. Den gløbende Sol havde brændt mig med sine Straaler, jeg havde bestegit Klipperne med blødende Fod, sovet paa Gletschernes Sne og var dog aldrig bleven befriet for Grindringens Pine. Min Sjæl blev syg, mit Sind blev mørkt og jeg kom, død for alle blid Følelser, tilbage til Verona.

„Den uslykkelige Gina var næsten berøvet Forstanden. Da hun kun var uslykkelig, kaldte hendes Magtesfælde hende vanvittig, da hun virkelig var bleven halv affindig, besyldte han hende for Uafnemmelighed. Det laae i hans Natur at vise en vis Uvillie mod Alt, som forstyrrede ham i hans Liv og at blive ærgerlig over Andres Lidelser, ikke af Medlidenhed, men af Selvfjærlighed. Der kom en Tid, da den arme Kone hver Nat stod op, bleg og stille, klædte sig langsomt paa, krøllede sit lange sorte Haar omhyggeligt, og efterat hun med et sørgmodigt Smil havde seet sig i Speilet, der forhen havde vist hende et saa friskt og sjønt Billede, vandrede hun gennem de talrige store Sale i hendes Palads; paa eengang blev hun staaende, hun troede at være paa Skuepladsen, ligeoverfor Publikum, som hun stulde begeistre, af hvilket hun stulde modtage Laurbærkrands; hun var snart Anna, snart Giulietta, snart Amenaide; hendes Stemme lød klart i de høie Sale og de yndigste Toner trængte over hendes Læber. Man fortæller, at stundom, naar hun havde endt sin Sang, saae hun sig urolig og bekymret om, ligesom efter Mængden, naar hun der bemærkede den Dødsstilhed, som omgav ende, udstødte hun et Skrig og hun segnede om, kold som den Steen, paa hvilken hendes Hoved sank ned.

„Man forsiikrer ogsaa, at min Forstand dengang var bleven forstyrret, og det er ganske sandt at mit Hoved var op-

fyldt af et sølsomt Drømmeri. Jeg veed ikke, hvordan det kom men jeg indbildte mig, at Gina, elskede mig, at mit Hoved i en lykkeligere Tid havde hvilet ved hendes Barm, og at hun nu raabte mit Navn i Nattens Stilhed. Jeg var vanvittig, vanvittig af Ulykke. Jeg veed ikke hvad jeg foretog mig; men en Aften, da Hertugen af N. gav en glimrende Fest, blandede jeg mig blandt den elegante Mængde, som trængte sig i Paladsets Gaard, og sneg mig ubemærket frem mellem Marmorvillerne. Snart kjølnede Aftenens Friskhed mit Ansigt og jeg befandt mig i en af de skyggefulde Gange af en stor øde Have. Længe stakfede jeg bedrovet omkring, lyttende til Mandolinens Tone; da jeg omsider rystede de piinlige, uklare Tænkter af, der som en Mare betyngede mig, taug Festens Sange, Lydens sluffedes og Paladset stod for mig, taus som Graven. Nattens Kjølning havde forfrisset mig, mit Hoved var roligere, og jeg betragtede Bygningens Facade, uden at kunne gjøre mig Regnskab om det Sted, hvor jeg befandt mig, eller om hvad der havde ført mig derhen, da bemærkede jeg gjennem de store Vinduer et Lys, der eenfom viste sig imellem de røde Floeilsgardiner. En Stemme klang i Nattens Stilhed ned fra Vinduerne, som glimrede tusindfold i Maaneskinnet. Jeg bævede, det var hendes Stemme! Mit Hjerte udvide sig forynget som i dets skønneste Dage; det var Gina, jeg hørte hende igjen! Flere Glasdøre bevægede sig paa deres Hængsler, Stemmen nærmede sig, en Kjole raslede mellem Buskene, og snart saae jeg mellem Citrontræerne og Myrtherne Gina, langsom, bleg, med opløste Haar komme gaaende i det klare Maaneskin, der spillede sig i hendes sorte Haar. Synet af hende greb mig med Tryllemagt, jeg blev ubevægelig staaende med Hænderne udstrakt mod hende.

„Hendes Arme vare blottede, hendes Skuldre kun halvt bedækkede, den hvide, fine, lette Kjole viste det magre, spæde Legeme, der esterhaanden bukkede under for Sjælens Lidelser. Hun

satte sig paa en græsbeegroet Høi og sang der kunstløs, med klægende Stemme Romanzen om „Grædepilen“. Hun var Desdemona, Shakespeares Desdemona, sørgelig som Natten, der syntes at klage med hende, ahnende hendes sørgelige Skjæbne.

„Jeg hørte i stum Henrykkelse; med Et udstødte hun et svingrende Skrig, og jeg hørte. I Skyggen havde hun seet en kold grusom Skikkelse reise sig op; hun troede virkelig at være Desdemona og at maatte døe. O, dersom De havde seet, hvordan hun fra Barnets ledende Frygt gif over til den knusende Uvillie, der foragter Frygten, hvordan hun hørte sig stor i sin Stolthed som fornærmet Kvinde; hvordan hun derpaa som en stakkels Pige, der trænger til Kjærlighed og Tilgivelse, slog sine bløde, hvide Arme sammen, som vilde hun slynge dem om Barbarens brune Hals, bede, true ham, og hvordan hun da, glennemtrængt af Forsædelse, skjælvende som en Due under Gribbens Klør, sank ned for hans Fødder! O, naar de havde hørt hendes melodiske Klage lyd, hendes lidenskabelige Forsikringer. Græd, græd, arme Venetianerinde! Er det Belønningen fordi Du opoffrede dit Hjem, Din Fader, Din Hæder for denne blodtørstige Tyran? Din Time er kommen; Dolken blinker, Natten er eensom og taus. Arme Venetianerinde, Du maa døe. Døe! Men i samme Dieblik som Kjærlighed til Livet udfoldede hendes Energie i al dens Kraft, holdt hun pludselig inde som rammet af et electrisk Slag og stod med fremrakt Hals ubevægelig som en Statue.

„Orchesteret tier,“ hviskede hun langsomt; „Lysene slukkes; Alt er taus omkring mig. Min Gud!“ tilspøiede hun i Fortvivlelse, „ogsaa han!“ Og hendes Haand syntes at vise hen paa et Sted, paa hvilket hendes Blik sørgende hvilede. „Ogsaa han tier, han, hvis Liv jeg var!“ hviskede han. „Hvorfor?“

„Jeg glødede, jeg skræmte hen til hende, jeg vilde omfavne hende med mine Arme, trykke hende til mit Byst, men

ikke saasnart havde jeg berørt hendes Klædebon, førend hun begyndte at stjælte fra Hoved til Fod og hendes Ansigtstræk udtrykte en saadan legemlig Lidelse, at jeg gysede af Forfærdelse.

„Bliv, o bliv, Gina!“ sagde jeg, „jeg har lidt saameget. Kom nærmere, Gina, min Elskede! Din Stemmes Tone har forjaget Alt, Lidelser, Qualer, de bitterste Smerter!“ Hun saae forundret paa mig; hun lagde den ene Haand paa Hjertet, den anden paa sin Pande, og hun stod der, som vilde hun samle sin Hufommelse.

„O, jeg kjender Dig godt,“ sagde Gina.

„Mine Dine gløbede; Jorden vakkede og veg under mine Fødder, jeg vilde omfavne Gina, men hun udstødte et høit Skrig, rev sig ud af mine Arme og flygtede som en Skygge mellem Træerne. Forgjæves tilte jeg efter hende, thi Maanen var gaaet ned og Natten var bleven mørk. Næsten uden Besindelse flakkede jeg, efterat være steget over Havemuren, omkring i Veronas øde Gader, uden at vide, hvorhen mine Skridt bar mig.

„Hvad jeg foretog mig, veed jeg ikke, Dagen henrandt, uden at jeg bemærkede dens Gang.

„Efterat jeg fuldkommen var kommen til mig igjen, forfulgte denne fortryllende Nat mig i Begyndelsen med utydelige og hemmelighedsfulde Ord. Jeg erindrede mig, at forhen havde hele Verona talt om Primadonnaens Kjærlighed til mig, jeg smilede rigtignok derover, da jeg, som ellers, var fuld af Mistro mod mine Grindringer, men det var mig dog bevidst, at jeg havde en vis Indflydelse paa Ginas Liv, ikke som en Glæde, som forgaaer og som man forglemmer, ikke som en Dag, der fortranger en anden. Da betoges jeg atter, til min store Qual, af en forfærdelig Uvisshed, jeg tænkte paa mit Vanvid, og troede at være stuppet ved Feberens phantastiske Drømme; hiin Gladens Nat forsvandt i et tvivlsomt Fjerne, mit Hoved, der var for tungt

til at høre en saadan Lykke, forkastede det snart uden at troe derpaa, og dog veed jeg ikke, hvilken uklar Forestilling der blev levende i mig som om en falden Engel. Længe var jeg lidende. Da jeg endelig igjen var kommet noget til Kræfter, vilde jeg igjen besøge Theatret, hvorhen jeg tidligere gik for at leve. Nat sauk jeg ned paa en af de bageste Bænke, og Grindringen om den forbigangne Tid traadte frem for mig med hele sin Magt, med hele sin Henrykkelse: Hvem har ikke efter Stormens og Uveirets Dage besøgt det Sted, hvor hans Livs friske Morgen henrandt? Hvem har ikke havt Grindringer og Grave at begræde?

„Læppet var endnu ikke gaaet op, de første Accorder af Duverturen havde endnu ikke tonet, da Alles Blikke med Deeltagelse, Beundring og Medlidenskab rettede sig paa en Loge, i hvilken en tilfloret Dame var traadt ind. Jeg behøvede ikke at høre hendes Navn, for at gjenkjende hende. Synet af hende berørte mit Hjerte som Grindringen om himmelske Melodier. Jeg hørte ikke paa „Don Juan“, som blev givet; jeg havde efterhaanden nærmet sig den sidste Bænk ved den Loge, hvorfra Gina bivaandede en Andens Triumph. Sangerinden, der optraadte som Donna Anna, høstede levende Applaus; men jeg rystede paa Hovedet, thi jeg var misundelig, som om Ginas Berømmelse var min, som om jeg blev bestjaalet, naar man skænkede en Anden Bisfald. Men Rosetta var en Veninde af Gina, yngre end denne og instrueret af hende; hun skyldte Gina sit Talent og sin Lykke. Gina opmuntrede hende med Blik og Miner, og den unge Sangerindes Triumph var fuldstændig. Ved Operaens Slutning blev hun fremkaldt og bekrandsset. Da traadte hun bestedent hen til Prosceniumslogen og rakte Krandsen til sin Veninde, der dog viste den tilbage. Jeg tog den op, da den faldt ud af Rosettas Haand, bukkede mig for hende, der kun sad silt fra mig ved en lav Skranke, satte den paa hendes Ho-

ved og raabte: „For Gina, Sangens Dronning!“ Torbrende Bifald svarede mig. Gina havde reist sig, svag, bevæget, men straalende af Glæde. Midt i hendes Henrykkelse hvilede hendes Blik en kort Tid paa mig, og hendes Læber nævne mit Navn. Men strax blev hun truffet tilbage af Hertugen af N., som mørk og fortrædelig traadte frem og førte sin Gemalinde bort.

„Det var altsaa ingen Drøm, intet Billede, som min Phantaste havde skabt i mine urolige Nætter. Gina kjendte mit Navn og min Kjærlighed; maaskee crindrede hun ogsaa, at hun eengang om Natten havde talt med mig. Dette svage Glimt af Haab gjengav mig fuldkommen min Forstand.

„Gina henvisnede besværlig synlig Dag for Dag mere og mere, og jeg tænkte Dag og Nat paa, hvorledes jeg skulde kunne give hende ny Livskraft. Da hørte jeg tale om en berømt Læge, der var kommen fra London og steget af i Gjæstgivergaarden her. Jeg gik til ham.

„Naar De kan redde den Ulykkelige,“ sagde jeg til ham, „kan De aldeles disponere over mig. Jeg giver Dem ikke alene min Formue, ogsaa mit Blod, mit Hjerte, mit Liv skal tilhøre Dem.“

Lægen udspurgte mig. Man havde allerede kaldt ham til Hertuginde af N., som han havde fundet i sidste Stadium af en Lidelse, hvis Aarsag han ikke kunde opdage. Hertugen af N. havde ikke meddeelt ham den; jeg taug ikke.

„Seer De da ikke,“ sagde jeg, „at hendes Kunstnersjæl, som trænger til at opvækkes, forsmægter i den fornemme uvirkelige Pragt, hvortil man fordømmer den. Sangerinden er bleven Hertuginde, og man spørger endnu, hvorfor Gina døer af Kjedsomhed. Berømmelse trænger hun til; man skal gjengive hende til hendes Element. De skal faae at see, at hun paany vil blomstre frisk som en Rose.“

Lægen talte derom, men Hertugen tilbageviste i Begyndelsen

denne Idee med Stolthed. Han saa sin Kone ved Gravens Bred; hun var nødvendig for hans Lykke, og derfor gjorde han for sig selv, hvad han aldrig vilde have gjort for hende — han lovede Alt. Haab og Glæde havde allerede gengivet Gina nogen Kraft. Idag vender hun tilbage til Skuepladsen og forhaabentlig ogsaa til Livet; om saa Minutter skal jeg høre hende . . . Troer De, min Ven, at man kan døe af Lykke."

Uhrets Slag forkyndte den syvende Time, og Alle ilede til Theatret. Valterna spændte Kaarden om, kastede Skappen over sig, greb krampagtigt Fransmandens Arm og begav sig med ham ned i Orkestret.

Efterat Duverturen til „Romeo og Julietta" var endt, hævdede Tappet sig langsomt, Orkestret taug, og den dybeste Stillehed herskede i Salen. Men da Gina viste sig, blottedes pludselig alle Hoveder, og hele Forsamlingen reiste sig som een Mand, ikke strigende, ikke jublende, men i ærbødig Tausshed. Gina traadte derpaa langsomt frem, rigtignok med udslukte Dine og indsinkne Kinder, men skønnere end i den Stjæthed, hun havde tabt, skjøn ved sine lange Lidelser, ved det lange Savn af Berømmelse, skjøn som den unge Kone, der bleg og med forgrædte Dine aflægger Enfesorgen. Først da hun kom ned foran Lamperne, da hun havde neiet, brød Mængdens Jubel ud som en Bombe paa Steenbroen i en sovende Stad. Lysene stitrede i den længe vedvarende begejstrede Jubel. Løgerne glinrede af Diamanter, og de hvide og røde Escharps viste i den af Velugt opfyldte Luft.

Da var Gina i Sandhed ophøiet; med skinnende Dine, gløbende af den Mand, der boede i hende, erholdt hun pludselig sit Talents hele Spændekraft igjen, sin Ungdoms hele Driftighed, saa at hun lignede den elastiske Fjeder, der længe nedtrykt, har desto større Springkraft. O, hvor skjøn var hun ikke med sit blege, lidensfabeligt bevægede Ansigt, med sin af Harmoni bøl-

gende Barm. Hun sang, som hun selv ikke i sine skønneste Dage havde sunget og hævede sig i hele Sykket, baaren af det begejstrede Bisald, over Alt, hvad Italien nogensinde har frembragt af Gent og Melodi.

Overrasket ved den Magt, hun var i Besiddelse af, sagde hun i sidste Mellemact til Rosetta, at det forekom hende, som en anden Stemme end hendes egen, en Tryllestemme, mægtigt og voldsomt trængte sig frem af hendes Bryst. Rosetta sang Romeos Parti. Hun ordnede selv Ligkisten, som i sidste Act indeluttede den skindøde Giulietta. Hun løste sit lange sorte Haar op, fæstede en Krands af hvide Roser paa sit Hoved, kysede omt Veninden og sagde: „Jeg er helbredet og lykkelig!“

Mængden ventede; Tæppet gik op under en Gravsangs høitidelige Toner. Romeo viser sig og synger det skønne Recitativ i sidste Act, hæver Kistelaaget og finder der sin Elskede istedetfor Sjenden, som han har dræbt, vrider fortvilet Hænderne, drifler Giften, som skal forene ham med Giulietta, vender tilbage til hende for at sige hende et sidste Levvel og hæver hende op i sine Arme.

Da — reiser Publikum sig forstrækket. Rosetta har udstødt et Skrig af Forsærdelse, og Legemet, som hun reiste iveret, synker tungt og hurtigt tilbage i Kisten, i hvilken Giulietta atter skulde vaagne. Giulietta vaagne ikke.

De saa længselsfuldt imødesete stærke Sindsbevægelser, der nu havde reist sig med større Magt end nogensinde før i det af Sygdom svækkede Legeme, havde Gina ikke formaaet at bære; hun var død under Zingarellis søde Recorder, midt i den sidste og skønneste Triumph.

To Mænd gjættede først den frygtelige Sandhed og styrkede fra forskjellige Sider op paa Scenen. Den Anden var Hertugen af N., den Første havde været Balterna, som i Fortvivlelse udaandede sit Liv ved Ginas Ligkiste.

Anders Guldsmed.

Det er en Tid siden, — ja, det er meget længe siden, at der foresaldt en Begivenhed, som har en Deel Lighed med et Eventyr og hvis Moral Læseren selv kan udfinde.

Det fandt Sted i en bjergrig Egn, hvor en fattig Guldsmed boede med sin Kone, en Søn og en Datter, i en lille Bjergstad. Han havde ikke Brød til sig og Sine, dog, villig led han selv Hunger, men at han daglig saae sit ældste Barn sygne hen, det smerte ham grueligt, thi hun var nylig traadt ind i Jomfruaarene og havde endnu ikke kjendt til et eneste Dieblifs Glæde; Sult, Savn og strengt Arbeide havde altid været hendes Lod. Hun skulde tage ud at tjene, sagde Folk — ja, det er let nok sagt, men det var, som om Skjæbnen var de stakkels Mennesker imod i Alt, saa og i dette. Hun kunde ikke finde et Huus, der vilde optage hende og hun maatte nu dele Brødet med dem derhjemme eller rettere hun maatte dele Sult med dem.

En Aften, da Guldsmeden — saa fortælles der — havde været ude og forgjæves søgt om nogen Af sætning til af Smule Arbeide, foreslog han sin Kone, at Ellide skulde tjene hos Bjergkongen, der altid var villig til at give Condition, for at hun ikke længer skulde ligge dem til Lyng.

„Troer Du paa Bjergkongen?“ sagde Guldsmedkone, og kunde, trods sin Nød ikke bare sig for at smile.

„Ja jeg gjør!“ svarede Guldsmeden.

„Og hvad troer Du, han vilde give i Fæstløn?“ spurgte hun.

„Saameget, at vi aldrig kunne mangle,“ lod Svaret.

„Jh! det var jo rart,“ mumlede Konen og slog det hen, uden at tænke videre derpaa.

Men om Aftenen silde — saaledes fortælle gamle Folk der fra Egnen — da hele Byen havde lagt sig til Ro og Guldsmedkonen med samt Børnene havde lagt sig sultne tilfængs, satte Guldsmeden sig til at gruble. Han grublede længe, tænkte sin lille Arbeidslampe, grublede atter og slukkede den igjen, men som han pintes af Sorg for den næste Dag, tænkte han atter Lampen, tog et Stykke Søvlid og hamrede medens han sang:

Hvi tøver Du med at komme frem,
Jeg kalder dog paa dig Dag og Nat,
Hvi kommer Du ei til mit usle Hjem
Hvor Armod venter paa Dig saa brat,
Jeg hamrer, hamrer, o, see min Nød,
Fire Munde bede om Brød.

Hvad nytter, at arbeide Dag og Nat,
Hvor Lykken ikke vil sætte Bo;
Hvad nytter det at jeg tager fat
Paa Arbeid, der ikke gi'er Brød til To,
Og om jeg hamrer min Haand til Blod,
Er Lykken og Verden mig dog imod.

Du Troldmand, som boer i det dybe Hjem,
Iald Du kan høre, saa kom til mig;
Stig af dit rige Guldbjerg frem
Og giv mig en Skjærv, hvis Du er saa rig,
Tre Nar vil jeg tjene dig for mine Tre,
Tre Nar, naar de Lykken paa Jord maa see.

Den Ældste kjender kun Sorg og Nød,
Hun svinder hen under Savn og Suf,
Bleg er Rinden, som før var rød,
Hendes Ungdom er tabt, endda hun er snuf;

Den Mindste, en Dreng, saa sød, saa kjær,
Han veed ei at Hungerødsøden er nær.

Dg Ellen, min Hustru, mig gav sin Tro,
Saa fuld af Haab, saa øm og blid,
Hun drømte ei om saa fattig en Do,
Et Liv i Trældom, Møie og Skid,
Hun ventede ei et Liv saa suurt,
Hun ventede ikke saa bedst en Urt.

Ik, kunde jeg arbejde Dag og Nat
Dg skaffe Eder det tørre Brød,
Jeg skulde ei knurre, men tage fat
For Alvor og aldrig tale om Nød;
Men om jeg hamrer min Haand til Blod,
Er hele Verden mig dog imod.

Et Sagn jeg kjender om Bjergets Drot,
Det blanke Guld er hans Hjerteblod,
Han er selv af Steen, men hans rige Slot
Dste en Vandrer han mildt oplod
Blot for at more sine fjære Smaae,
Dg riig kunde Vandrereren da bortgaae.

Du Troldmand, som boer i det rige Hjem,
Jeg vil tjene til Morstab for dine Smaa,
Kom af din straalende Guldmine frem,
Med Dig til Bjerget saa vil jeg gaae,
Der vil jeg tjene Dig tro og huld,
Naar mine Børn faaer det blanke Guld.

Med eet begyndte den matbrændende Lampe at blusse iveiret,
og Flammen vorede større og større. Anders reiste sig op og
traadte bestyret tilbage, thi inden saa Dieblikke stod den mægtige
Bjergkonge foran ham.

Bjergkongen svarede:

Jeg sad i Bjergets Hal ved Gilbe
Dg tænkte kun paa Glædens Ord,
Da trængte fra den dunkle Jord
Din Stemme ynkelig og ilde,

Dg mig forstyrred ved mit Bord;
Siig frem, hvad var det saa du vilde?

Anders spurgte:

Er det dig selv, selv du Guldets Herker?

Bjergkongen svarede:

Tal uden Omsvøb — vil Du have
En Liggerpenning, Guld til Gave?
Det saær Du ikke — det ei nytter
Medmindre jeg mod Noget bytter;
Om jeg Dig fylgte hele Kjolen,
Det svandt dog bort som Dug for Solen,
Blev ei den fulde Værd erlagt,
Som Du erholdt ved Guldets Magt.

Anders spurgte:

Hvad skal jeg byde Dig?

Bjergkongen svarede:

Med Lidet jeg ei noies pleier,
Giv mig det Bedste som Du eier.

Anders spurgte:

Du vil da ikke have min Sjal?

Bjergkongen (leer haant).

Isald, naar Alt er taust og lyst
Et Suk umdølps Dit trange Bryst,
Dg svang sig op til Lysets Trone,
Jeg misted Dig og meer — min Krone;
Et Længselsuk til Ham kan bringe
Selv Klippens Kilber til at springe,
Dg al den Magt var da fortabt,
Som jeg i Dybet mig har stabt.

Anders:

Jeg vil tjene Dig og more Dine Børn.

Bjergkongen:

Ha, vil jeg kildre Lystens Sandser
Jeg kaster Guld og Alle dandsjer

Paa Hovedet og spille Gjak
 Indtil de døe af Haan og Skræk.
 Til Moerskab kan jeg Gder twinge,
 Naar blot jeg lader Guldet klinge.

Anders:

Al! Saa har jeg Intet at byde Dig.

Bjergkongen:

Du Intet har? Du er forladt?
 Du har saa kostelig en Skat,
 Jeg Dig misunder, Bjergets Drot
 Har ei dens Mage i sit Slot;
 Jeg gi'er Dig alt det Guld jeg har,
 Medarvet fra min Oldfæder;
 Du selv kan hente det hver Nat,
 Til Bytte saaer jeg kun Din Skat.

Anders (seer sig om).

En Skat, en Skat, den er?

Bjergkongen:

Troer Du jeg gif af Bjerget ud
 For mindre end for Kongens Brud?
 Troer Du jeg gav mit halve Liv?
 For mindre end for Kongens Biv,
 Og det Du ei at skatte veed
 Jeg tager med i Bjerget ned;
 Alverdens Guld til Brug Du saaer,
 Jeg saaer en Biv for tusind Aar.

Anders:

Min Datter?

Bjergkongen:

En Jomfru reen som Bjergets Sneer,
 Der aldrig Veiler sig at see,
 Som aldrig smigret blev paa Jord
 Før hun mig gav sit Fæstensord,
 Som dandsed aldrig i sit Liv
 Og aldrig ypped Sødsfendstrub,

Som ei har grædt for Sult hun leed,
 Som aldrig blev af Arbeid fjed,
 Som lydig kun Foreldre var
 Og trolig Dagens Kummer bar,
 Som altid var i Pjalter svøbt,
 Født uden Smerte, taaredøbt,
 En saadan Perle fjen og prud
 For jeg kun faste mig til Brud.
 Hun findes kun hvert tusind Aar
 Et langt jeg nu fra Maalet staaer.

Guldsmeden mærkede nu, at det var Alvor og gav sig til at gjøre Indvendinger, men Bjergkongen svarede:

Hust paa Alverdens Guld Du saaer,
 Som Dronning hun til Lykken gaaer.

Men Guldsmeden kunde alligevel ikke beqvemme sig; det er saa tungt at give Afkald paa en Datter. Han vedblev derfor stadig at gjøre Indvendinger, men Fristeren vedblev:

Hust paa Alverdens Guld Du saaer
 Og Hungerdød Dig forestaaer.

Da blev Anders Guldsmed underlig tilmode, og begyndte at sætte Betingelser, at naar han maatte faae ligesaameget Guld han vilde have i tre Aar, saa skulde hun efter disse Aars Forløb være Bjergkongens Brud, forudsat at hun var lykkelig i al den Tid og siden efter. Det vilde nu Bjergkongen nok gaae ind paa, men kun at han strax skulde give Afkald paa hende og ikke kalde hende sin Datter, om han ogsaa fik hende nok saa ofte at see. „Men naar hun nu selv kjender mig?“ spurgte Anders. „Lad mig om det,“ sagde Bjergkongen. „Men naar hun nu ikke selv vil, naar de tre Aar ere omme,“ indvendte Anders. Lad mig om det, sagde Bjergkongen. „Hun skal see sit Brudemykke og følge godvillig med. „Saa lad hende da blive hos os i tre Aar,“ bad Guldsmeden. „Det kan ikke stee! jeg tager hende strax med, for hun skal opdrages ved Hoffet, og Alle skal kalde hende Prindsesse.“

„Min Datter Brindsfesse i tre Aar“, tænkte Anders Guldsmed,
— nei jeg vil alligevel ikke.“

Nu havde Bjergrkongen for sidste Gang sin Nøst og
qvad:

Hust paa Alverdens Guld Du faaer,
Hun gaaer dog tabt, hvis Du aflaaer,
Ihi for Du veed det — i sin Nød
Hun ved sin Dyd Dig kjober Bred.

Da gav Anders sig bitterlig til at græde og qvad:

Saa tag hende med og lad Hjertet da briste,
Nu soles jeg først hvad det er at miste;
Saa tag hende med og lad Guldfilden springe,
Hun faaer det jo godt, Du maa ei hende tvinge.
Naar Broven er omme, hun boer i dit Slot,
Men lov mig end eengang, hun faaer det dog godt,
Ikke hvad gjør en Fader ikke for Bred!
I tusinde Aar kan hun undgaae sin Død,
O lad hende leve i Fryd og i Glæde,
Og aldrig savne, sukke og græde;
O var hende kjærlig og vær hende god,
Hun gjorde os aldrig det Mindste imod.
For sidste Gang kysse jeg vil hendes Mund,
Saa kjærlig Du være mod hende hver Stund;
Den Afsted er bitter, jeg grues derved,
Men skal det saa være, saa tag hende med,
Gif det hende ilde, det kosted min Død
Ikke, hvad gjør en Fader ikke for Bred.
(Her bag Skjermbrættet og tager Afsted; Gulddynger valte op af Jorden,
Bjergrkongen forsvinder).

Anders (kommer bleg farende frem med et Skrig).

Min Gud, hun er borte — men er det da sandt?

Da jeg hende kysed' — Som Drøm hun forsvandt;

Bjergrkong, Bjergrtroll! det var slet ikke meent, —

Der ligger mit Barn — Ikke, nu er det for seent.

Guldsmedkonen hørte Mandens hjertestjærende Skrig og kom
farende ud i Bærelset i stor Hast. Men hvad saae hun — den

bøbbelige Anders midt i Dhynger af Guld, med Fortvivlelsen malet i Ansigtet og med vilde, stirrende Bine. Hun fattede snart Sammenhængen og raabte:

Hvad, Rædsel omgiver os, Du blegner, og see
Paa Gulddhynger ligger Du, Jammer og Bæe,
Hvor har Du det fra — og hvor er Ellide?
Hun slumrede nys saa trygt ved min Side;
Hvad har Du gjort, min Gud! jeg fatter,
For dette Guld har Du solgt vor Datter.

Anders kreiste sig senderkaust og vakkende fra Gulddyngen og sagde medmat Stemme:)

Hvis Du har Mod min Hustru kjære,
Saa lad det min sidste Time være;
Fristerens Stemme jeg brat adlød,
Hvad gjør en Fader ikke for Bred.

Konen (svarede græbende:)

Det kan hver Moder kjende og vide,
Svar en Sorg maa mit Hjerte lide;
Ulykken kommer saa brat paastand,
Nu har jeg hverken Barn eller Mand.

Du skal leve og see dit Bærf,
Manden er jo et Træ saa stærk,
Dvinden er kun et usfelt Frø,
Hun maa blegne, visne og døe.

Om denne Begivenhed sang Folk der i Omegnen:

Og Moderen græd og Faderen græd,
Alt momme Sorg bebude,
Selv en medlidende Laare faldt
Fra Binduets fattige Nude.

Stenene maatte røres derved,
Kun ikke Trolldmandens Bryst;
Moderen strakte sine Hænder ud
Og jamred med halvqvalt Røst:

Men i Nattens Stilhed sukkebe den arme Moder.

Hvor er Du, Du, som hvilte ved mit Hjerte.
 O, er Du ikke mere til for mig;
 Kan Du ei see din Moders Graad og Smerte,
 Ei høre at jeg kalder Dig?

Mit Barn, o hør mig, kom tilbage,
 Jeg har ei Hvile, vend dog om;
 Kan Du vel høre Moders Klage
 Du, som er barnlig, god og from.

Hvor vil Du hen i Verden træde,
 Og kaldes med saa sødt et Navn,
 Hvor er din Tilflugt, hvort din Glæde,
 Her, ja kun her i Moders Favn.

Du hører ikke, Du er taus, o vee mig,
 Dig rører ei min Graad paa Kind,
 Blot een — eengang endnu, o lad mig see dig,
 Før dette Døe veent sig græder blind.

Hvi vil Du fly, Du kjære Slemme,
 Hvor vil Du finde Kjærtegn, Trost,
 Hvor vil Du kunne føle Dig saa hjemme,
 Som ved din egen Moders Bryst.

O var Du død, saa kunde jeg dog væde
 Med Modertaarer Barnets kolde Leer,
 Saa kunde jeg dig paa din Grav begræde,
 Ja græde — og saa aldrig græde meer.

Men grummere end Døden, har de rovet,
 Din Sjæl de rev mig brat af Barmen ud,
 Min Sjæl — til Døden, af, den er bedrovet
 Mit Barn! ifald Du kan — med mig hos Gud!

Og saa faldt hun om paa Gulvet og udstøbte et dybt,
 dybt Suk. Og derom syngte Egnens Folk endnu:

Saa døde hun, thi Strengen brast,
 Saa fik hun i Graven No,
 Faberen fulgte vist gjerne med
 Men der var ei Plads til To.

Men da de hamrede Kisten til,
 Og da de til Graven skred,
 Da var det som om de sankede dybt
 I Graven hans Hjertesred.

Og dengang Kirkeklokkerne lod
 Faldt han i Bebreidelsens Garn,
 Det var som om end den Døde udbrod:
 Mit Barn! Mit elskede Barn!

Han kunde ei græde, han kunde ei lee,
 Ei sukke da han gik væk,
 Men i det samme alt stivnede,
 Som Marmor hans Ansigtsræk.

Fra den Tid af var alisaa Anders en riig Mand. En riig Mand i Ordets rette Betydning; riig paa Guld og paa Hjertesorger, som ikke denne Verden kunde løse og lette. Hans lille Søn fik en god Opdragelse, Tjenere paa hver Finger, Lærere til hver Time, accurat som fornemme Folks Børn. Men blev han derved en fornem Mands Barn? Og Anders, hvorledes gik det ham? Han kunde skabe mange Familiers Lykke og han gjorde det, men sin egen Lykke kunde han ikke skabe; han søgte sig en Eremit i den store Verden. Man erkjendte den Magt han var i Besiddelse af, men den personlige Agtelse og den indre Tilfredshed kunde han ikke vinde. Hvor eensom og forladt midt i Overflod. Hvor lykkelig og ulykkelig paa eensgang. Misundelsen spillede vel ogsaa en Rolle for at fortrædige ham, thi man vil i samme Tider, da Kummeren overvældede ham, have hørt ham slynge:

Hvad er det vel at eie store Skatte,
 Har Overflod saa stort, saa sandt et Værd?
 Kan den mig det Nødvendigste erstatte
 Og give Hjertet Fred i Livets Færd?

Den gjør til Perler ifkun Diets Laarer,
Forgylber Pilen, naar den Bryftet saarer.

Den freder om min Sorg med al sin Hygge,
Gier mig en pragtsfuld Sal, hvor jeg kan sukke i,
Dg dette kalde Menneffene Lykke,
Dg mig misunde, naar de gaae forbi.

J føle ei — maaskee J mangle Hjerter —
Hvad det, at have Hjerter og ei Fred,
Er for en dyb og navnløs grusom Smerte,
Der overgaaer enhver Gjenordighed.

Thi jeg har lidt af Mæringsfjerg og Dvide
Dg jeg har lidt af Savn og grædt af Nød,
Men aldrig lidt, hvad jeg som Niig maae lide,
Det er ei Liv — det er en langsom Død.

Hvad kan vi end'lig tage med i Graven,
Er den for Arm og Niig ei lige luun,
Er Veien mindre latg naar Guld er Staven,
Er Dødens Søvn meer sød paa Edderduun?

Giv mig mit tabte Barn, min Fred tilbage,
Dg tag mit Guld, jeg bytter gjerne nu,
Lad mig kun atter Hjertets Lykke smage,
Kom Hvo, som bytte vil, mit Ord i Hu.

Dybt inde i Bjergflottet sad Guldet's Dronning og øfte af sit rige Skjød det blanke Guld. Den næsten tusendaarige rastløse Dvinde øfte og øfte mere og mere Guld, estersom Bjergkongen omfavne hende. „Jeg veed“, sagde hun, „at Du snart tager Dig en anden Dronning, thi Du frygter for, at jeg mangler Kraft til at vedblive at søde Guld, men see nu paa mig og hør mig medens jeg varsler, om jeg endnu ikke har den rette Kraft, at jeg kan meddele mine tallose Smaa: Guldkornene, deres rette Betydning og Virksomhed. Dg alt som Gullet veltede af hendes Skjød sang hun:

Flyv, flyv i Verden ud,
 Flyv paa Din Moders Bud,
 Mennesket skal kæmpe for at vinde;
 Men mangen Commernat
 Skal en Vandrer faae Dig sat
 Næsten — næsten ganske som i Blinde.

Flyv, flyv Du lille Korn,
 Bliv til et Drickeshorn,
 Hvoraf Livets bedste Kræfter springe;
 Men den som drikker nær
 Skal Barmen suur og quær
 Tunge, tunge Jernlænker bringe.

Nul lille Kugelrund,
 Skabt til at holde Mund,
 Der hvor man ellers vilde tale.
 Flyv lette Folio,
 Du det forstaaer min Tro,
 Du ene fødtes for at prale.

Bælt, vælt af Skjodet ud,
 Hør Skud paa stærke Skud,
 Det er Dig, som Krigen skal udholde;
 Du ser Soldaterne,
 Du ser Diplomatene,
 Bælt, vælt, stor Meen skal Du forvolde.

Bælt, vælt til Kongeborg
 Smaat, smaat til Folks Forsorg,
 Lidt, lidt til Industri og Kunsten;
 Nul ganske tæt forbi,
 Støvet, som har Geni,
 Det kan herligt hjælpe sig med Dunsten.

Flyd nu en god Portion
 Ud til enhver Person,
 Som holder Handelen i Haande;
 Flyd ud til Skib og Sø,
 Lidt til hver Fæstems,
 Verdens Kryderi og — Allehaande.

Flyv til Bestikkelser,
 Flyv til dem fjern og nær,
 Lidt til dem alle maae Du flyve;
 Flyv nu en Deel til Spil,
 Flyv og en Smule til
 Pyntede Bedragere og Lyve.

Nul saa med lette Spor
 Derhen hvor Lykken boer,
 Der hvor sig savner Mand og Qvinde;
 Nul ei i Skjodet ned,
 Lad ham i Anfigts Svend
 Dig med Besværlighed kun finde.

Nul saa forresten om,
 Fæld kun Din gyldne Dom;
 Hvo som ei har skal ikke have,
 Men hvor der er — Iøb til —
 Det er et Lykkespil,
 Sært man fordele maa sin Gave.

Genimod Slutningen af den fastsatte Frist, og efter i lang Tid forgjæves at have søgt sin Datter, ankom Anders til et fremmed Hof, og der — til sin Forundring, med et fremmed Lunge-
 maal — træffer han det længe søgte Barn. Hun var Prinds-
 sesse, omgiven af en glimrende Hofstat og beleiret ved Snefe
 af Friere, som hun Alle gav Kurven. Anders stillede sig hen
 paa en Wei, som han vidste hun maatte passere. Hun kom ri-
 dende, omgiven af en Sværm rigtklædte Damer og Herrer paa
 statlige Heste, og for at ingen Anden end Ellide skulde for-
 staae ham, quod han i hendes Fædrelands Lungemaal:

Det fjerne Land, hvor Din Bugge stod,
 Som Du saa tidlig og brat forlod,
 Det Land der saae Dine Barndomsfjed
 Dig sender sin Hilsen og Kjærlighed.

Hun holdt Hesten an, talte venligt til Anders, og sagde: Fremmede, jeg forstaaer Dig ikke saa ganske, thi jeg erindrer mig ikke for at have hørt det Sprog Du taler, men bliv kun ved, bliv kun ved, thi estersom Du qvæder, gaaer der et Lys op for mig i mine Tanker, og uden at forstaae Tungens Tale, fatter jeg Tankens Ord. Jeg beder Dig bliv ved.

Og han qvæd:

Der boede en Mand ved det salte Hav,
 Hans Hu var reen, og hans Hjerte brav.
 Han havde en Datter, han havde en Søn,
 Den Ene var god, den Anden sjon.
 Han havde en Hustru, som nu er død,
 Og Alle leed de bitterlig Nød.

Da Anders nævuede Hustruen, som død, bleguede Prindsessen, hendes Hjerte var saa godt, og en Taare trillede ned paa Hestens Manke.

Anders vedblev:

En Aften silde, den Datter huld
 Han bortgav for det rige Guld.

Nu har han Guld, men ingen Ven,
 O skaf ham dog hans Barn igjen.

„Er det et Sagn?“ spurgte Prindsessen. „Nei det er en virkelig Sandhed,“ svarede Anders. „Lag dette til Minde,“ sagde hun, og rakte ham sin Guldbørs. „Nei“, svarede Anders, „jeg tørster ikke efter mere Guld; men vil Du give mig en fjar Gave, saa giv mig det Sølvanker, der er fæstet paa Dit Bryst.“ „Veed Du at mange have ønsket det, og at mangen stolt Ridder forgjæves har brudt sin Landse for at erholde det?“ „Maastee er jeg ogsaa den Nærmeste,“ svarede Anders. „Der har Du det, forunderlige Venne!“ sagde Prindsessen, og trykkede Ankeret i den udstrakte Haand. „I gjøre store Dine,“ sagde hun til sin Omgivelse, „men kan I løse den Gaade, at de Ridende er længere om at komme

til Maalet end den Gaaende, thi Maalet er en Bjergetop, og den gaaende Almuesmand faaer det, som de ridende Abelsmænd ikke faaer?

Det var dyb, ravnensort Nat; Stormen hylede og Regnen gjorde Stjerne næsten ufremkommelige. En eensom Vandrer banede sig Vej igjennem Skovens Lyfninger, trods Regnen og Blæsten, det var Anders, den rige Anders, der søgte Eenfomheden, den dybe Stilhed, som omgiver en vild, øde Skov- og Bjergegn. Da han havde naaet et eensomt Sted kastede han et Blik tilbage ligesom for med et eneste Diekast endnu for sidste Gang at tage Afsted med den store mægtige Verden, hvor det vrimer af Interesser, Begjærigheder og heftige Lidenskaber. Han udstødte et dybt, dybt Suf, tog derpaa Mod til sig, slog paa Klippen og kaldte med høi Røst:

Bjergdrot, kom ud af dit gyldne Slot,
Jeg troede at Guld gjorde Alting godt,
Nu seer jeg at Guld er en Taareflod,
Sammenkøstet med Hjerteblood.

Jeg fordrer af Dig i den Mægtiges Navn,
Det der stiller mit evige Savn;
See, nu kaster jeg Guldet hen,
Giv mig atter mit Barn igjen.

Ei skal hun boe i den blanke Borg,
Dg føde Guld til min Hjertesorg,
Ei tusinde Aar nu hun leve maa,
Men hun skal døe og igjen opstaae.

Dele hun skal et tarveligt Bord,
Høre hun skal Guds hellige Ord,
Salig skal hun fatte den Trøst,
Døden er Liv og Livet er Lyst.

Giv mig nu i den Mægtiges Navn
 Det der stiller mit evige Savn,
 See, her kaster jeg Guldet hen;
 Giv mig atter mit Barn igjen;

Bjergkongen traadte da frem og overste Anders med Bebreidelser og sagde, om han kunde give ham alt det brugte Gulb tilbage, hvortil Anders svarede, om han kunde gjøre de svundne Mars Savn og Emerte usolte. „Tag dit Død som Du nys udtalte igjen“, sagde Bjergkongen. „Nei, jeg tager det ikke igjen“, raabte Anders med Anstrengelse. „Saa betragt denne kostbare Perle og naar du da afflaaer Byttet efter at Du kender dens Værd og Magt — saa vil jeg give Dig Dit Barn tilbage.“ Og Anders betragtede Perlen nøie, og han saae Tiden, Fortiden og en Deel af Fremtiden deri, og alt som han betragtede den blev han mere og mere fortryllet og knugede den op til sit Bryst. Naar han betragtede Perlen med Glæde, skinnede den som det blanke, mægtige Vand, naar han rynkede Brynene formørkedes den og blev styg at see til. En heel Verden rørte sig derinde. Det var som om Perlen tillige paa eengang havde alle Anders gode og onde Egenstaber i sig. „Kostbare Skat!“ raabte han og kryftede den til sine Læber, „Du skal aldrig, aldrig komme fra mig“; men i det samme tonede en Stemme i Luften, med sagte, hendøende Klang; det lignede hans Husfrues Stemme:

„Mit Barn, o hør mig, kom tilbage,
 Jeg har ei Hvile før Du vender om.“

Og Anders greb sig i Barmen, som om han solte sig truffet af en Ptil, han betragtede endnu engang med et kjerligt Die den kostbare Perle. „Nei, nei, jeg bør ikke have den“, udbrød han; „men mit Barn er min retmæssige Eiendom og den vil jeg have tilbage“. Med en Ro og Fasthed, der selv bragte

Bjergkongen til at stubse, gav han Beelen tilbage — og det tabte Barn laae atter ved hans Bryst, kjendende sit Hjem, sin Fader og sin Lykke.

De mægtige Træstammers Blade hørte sig tæt til hinanden og hvidstede: „Forunderligt! forunderligt!“ Thi de tænkte ikke hvilken Lykke der kan høre i et Menneskes Bryst, naar det finder sin Tilfredsstillelse.

Men de gode Mennesker, der havde kjendt Anders Guldsmed fra tidligere Tid, de sagde:

Nu er der Fryd og ingen Klage,
Thi Faderen fik sit Barn tilbage;
Gud Fader han er saa fast en Borg,
Og han beskytter mod Hjertesorg.

Og Anders gjentog smilende:

Ja! Vor Gud han er saa fast en Borg,
Og han har taget min Hjertesorg.

Eduard Meyer.

En Sang for den femte Juni.

Mens Skoven blomstred i sin Pragt
 Og muntert risled Kilderældet,
 Mens Landets Sønner stod paa Vagt
 Mod Lydsten hist paa Grændseffjället,
 Da plantedes i Danmarks Lund
 Et Træ, hvis Rod er stærk og sund,
 Hvis Krone hvælver sine Buer,
 Et Ly, naar Storm og Uveir truer,
 Mens Fuglen sig i Grenen gynger
 Og smukt om Frihed synger.

Men, hvergang Skoven springer ud
 Og Fuglen quibdrer Frihedsfangen,
 Skal mindes og det Kongebud,
 Som udgik over Dannevangen, —
 Skal mindes og den gjæve Drot,
 Der, skjendt besnæret og forraadt,
 Dog ei sin Tro, sin Lillid tabte
 Til Folket selv, hvis Held han stæbte,
 Og, mens man loi ham fangen, lige
 Befriede sit Rige.

Dog, Danmarks Folk! vogt Træet vel,
 At Barken fastnes kan om Stammen,
 At ei, hvad plantet blev til Held,
 Ufrugtbart atter synker sammen.

Saa mangt et Haab fra Aar til Aar
 Steg længselsfuldt mod Friheds Vaar —
 Nu er det opfyldt, Knoppen brister,
 Og Blomstens Skjønhed Diet frister.
 O, Danmarks Folk! fred om den Spæde,
 At Høsten bringer Glæde!

G. Siesby.

Digte af G. A. Thyregod.

I.

Beslutninger.

Til Brud jeg fæster en Nø saa mild
 Med Haar som Guld og med Blod som Ild,
 Med Blikke saa klare og milde
 Som Strømme fra Lysets Kilde!

Til Brud jeg fæster en Pige sød,
 Som Lillen hvid og som Rosen rød,
 Som Pilen smækker og rank og rund,
 Med Englesmiil om den friske Mund!

„Saa sagte, saa sagte min kjære Søn,
 „Gi Engle vore paa Grenen grøn!
 „Naar Skjønhed og Kjærlighed dunste hen,
 „Gi huuslig Dyd bliver altid igjen!“

En Brud jeg fæster mig stjern og god
 Med praktiske Tanker og roligt Blod,
 Med Sands for Orden og huuslig No;
 Hos hende vil jeg bygge og bo.

Vi hør hos hinanden saa luunt og vel
 I Huset omkrandsat af Alf og Ell,
 Og nyske og slyske saa slittigt deri
 Som Myren og som den surrende Bi.

„Ja vel! men giv Tid kun, naar Krybben er tom,
 „Man siger: tidt Hestene bides derom;
 „Og Brødet kun vædet af blodig Sved
 „Er daarlig Næring for Kjærlighed.

„Det Gode og Skjønne forsvinder engang;
 „Men Guldet beholder sin Glans og Klang,
 „Og deraf kan spindes en Traad saa fast,
 „Der holder, om alle de Andre og brast.“

Blandt Enker og Møer jeg kaarer en Viv
 Til Selskabsinde for dette Liv,
 Der har idetmindste saa mange Penge,
 At vi kan aldrig komme til at trænge.

Og saa vil jeg høre i et stort Palæ
 Med Møbler af bære Mahognitræ,
 Hvor store Speile paa Væggene blinker,
 Og Alt staaer paa Binde, naar bare jeg vinker.

Og saaledes gif det mig og omtrent:
 Den styggeste Qvinde, jeg næsten har kjendt,
 En halvgammel Hebermø blev min Brud,
 I Medgift fik jeg Teroboams Gud.

Dg han mig staffer alt, hvad jeg attraaer.
 Jeg vinker, og Alting paa Vinde staaer,
 De kronede Dage, deraf har jeg mange,
 For Krone jeg derimod ikke er bange.

Min Kone er knarvurren meer end from;
 Men det bryder jeg mig ei synderligt om.
 Dg hvad det er godt for, vel ogsaa jeg bitter;
 Thi saa bliver Skilsmisjen ikke saa bitter.

Der seer De, min Skjæbne var ikke saa gal;
 For Unge jeg bringer en dobbelt Moral:
 For Alting lad ei Eders Hjerter raade.
 En Gulddirk bedst passer til Live's Gaade.

II.

Aftenvandring.

Taagen stiger i Mosen,
 Driver med lette Vinde sit Eptil.
 Dagen viger, og Rosen
 Luffer de skønne Læber til.

Maanen sig hæver af Havet,
 Seer sit Billed i Kildens Krystal;
 Dybt i Matten begravet
 Ligger alt Hytte og Tyrstehal.

Frederik vandrer i Skoven,
 En elskværdig og smuk Person,
 Maanen seer ham fra oven,
 Synes han ligner Endymion.

Men paa sit høie Stabe
 Har den for store Pligter forvist
 Til, at den kan dem forlade
 Og stige ned til en Artillerist.

Kjælent den rødmer og sukker,
 Sukket gjenlyder paa Mark og Eng,
 Smiler veemodig og dukker
 Ind sig bag Skyens Sølvhæng.

Taus under Bladenes Hvíslen
 Frederik vandrer bag Bøgens Green,
 Da ham en underlig Níslen
 Farer i Blodet, i Marv og i Been.

Sølsomt bævende Straaler
 Fra den natlige Dronnings Blik!
 Sjelden kun Nogen taaler,
 At de dybt ham i Sjælen gif.

Maanen vil læge Saaret,
 Sender fra Bredden af Faarup Sø
 Pjyntet med Roser i Saaret
 En fortryllende deilig Mø.

Dg den unge, den ranke
 Vige, med Skjønhed kun Faa har havt,
 Udruster Maanen den blanke
 Med sin mægtige Tiltrækningskraft.

Vinden suser i Skove;
 Nebe i Dalen et Rildevæld
 Nísler, det klangrige Bove
 Lyder som Harpetoner i Dvæld.

Diddhen Frederik stunder,
 (Vigen sidder just ved dens Bred),
 Seer hende, lytter og grunder,
 Styre kan knap sine raske Tjeb.

Munden, det lyseblaae Die,
 Haarets sortbrune Silkestrøm,
 Kindens Roser, den høie
 Skabning har Hjem i hans Ungdomsdrøm.

Begge forstummed og smilte,
 Samtalen førtes med Flammeblif,
 Nu jeg bort fra dem iilte,
 Saa veed jeg ikke, hvordan det gif.

III.

Danmark.

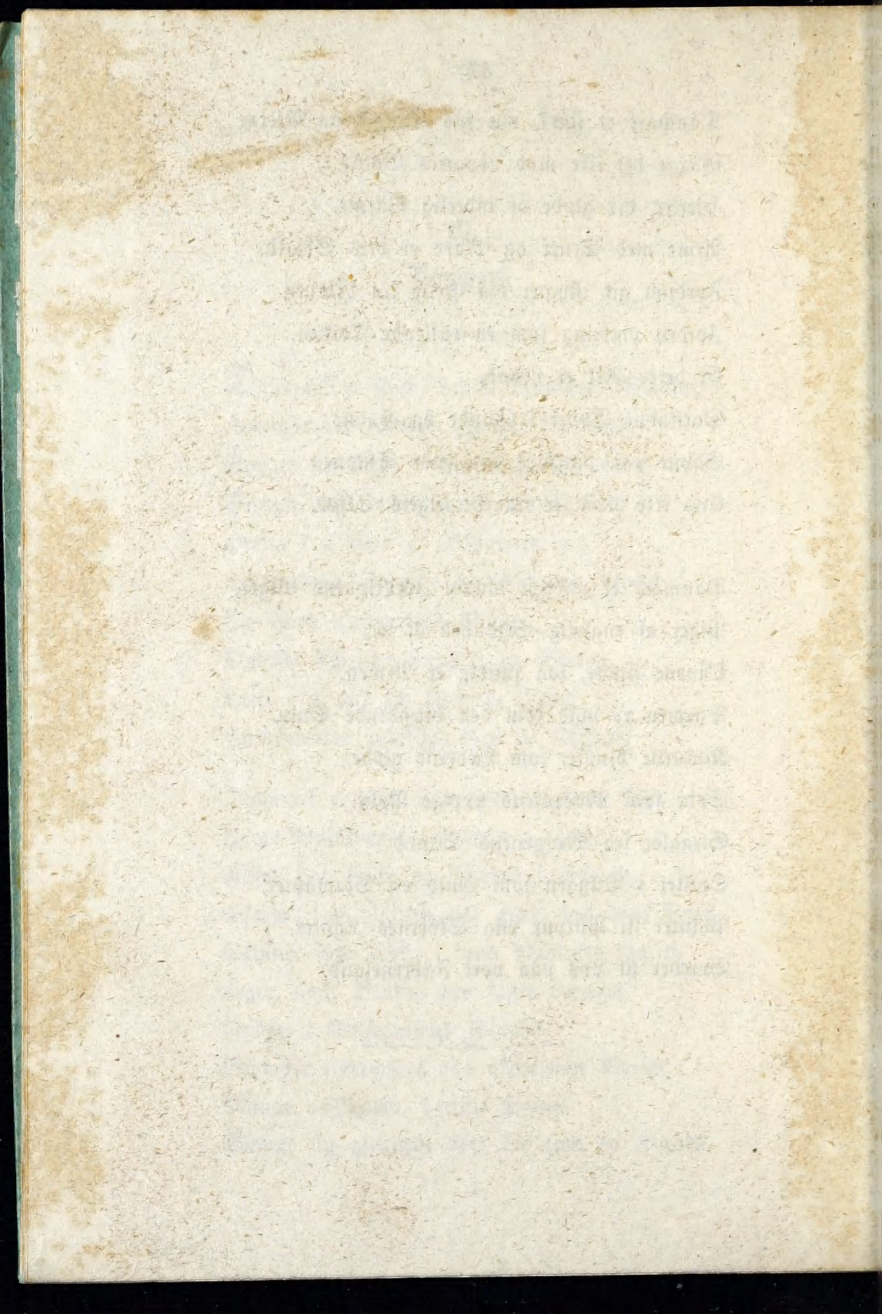
Danmark er fjon, i dets blændende Sommer
 Kommer den natlige Sanger fra Eyd,
 Bygger sin Nede i Bladenes Klynger,
 Synger med yndigt hensmeltende Lyd;
 Herlig i Dufsten af Skovanemoner
 Toner dens Stemme fra Bogenes Kroner
 Op imod Himmelen's Blaae,
 Dybeste Følelser, Længsel og Smerte
 Lærte den ofte det bævende Hjerte
 Fuldkommen tydeligt, klart at forstaae.

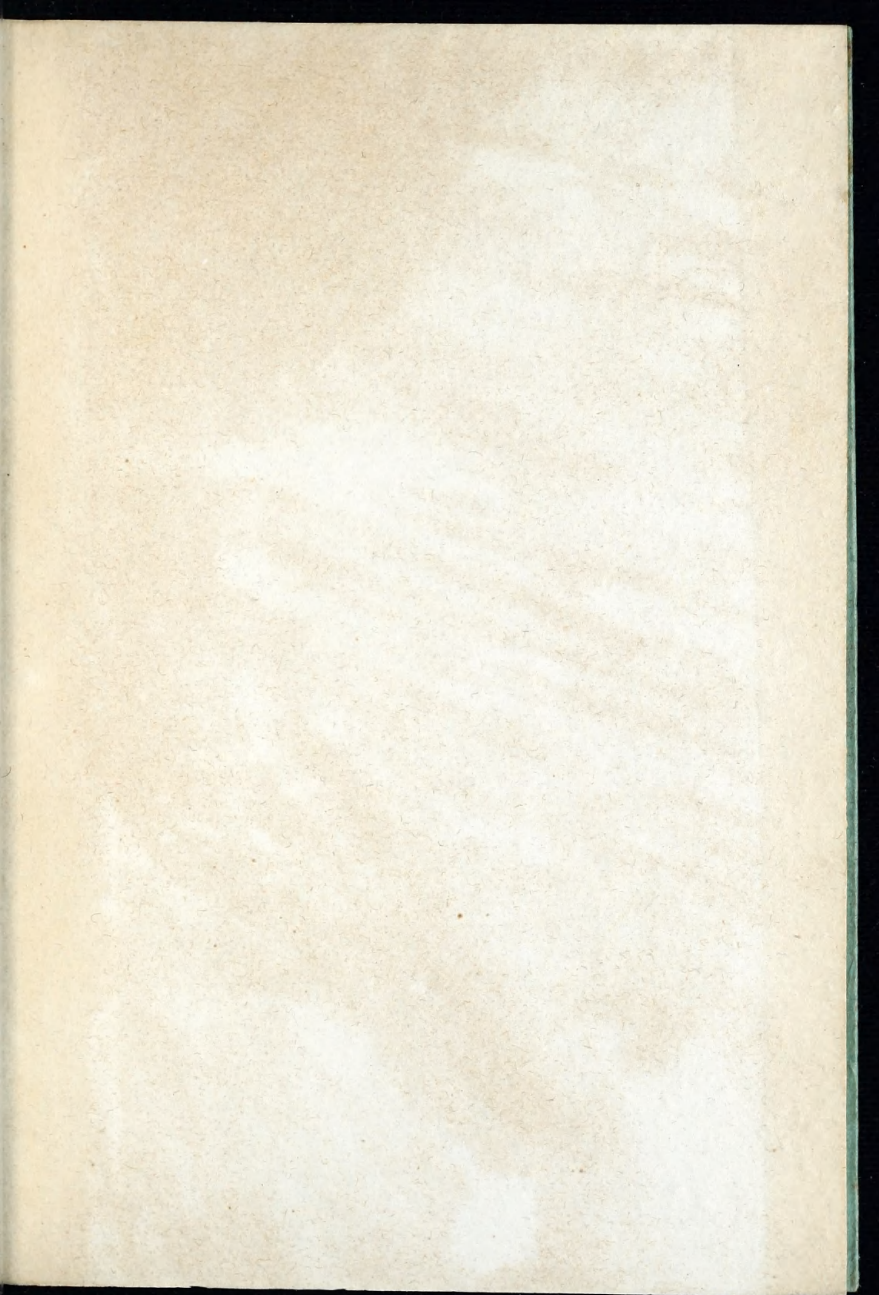
Danmark er riig, paa dets hølgende Aagre
 Dagre Guldkrandse vi binde i Høst;
 Rosen har Silke og Purpur i Vaaren,
 Laaren, som Natten har grødt ved dens Bryst,
 Skinner som Sølv i dens halvlukte Bøger,
 Leger, naar Vinden den sagte bevæger,
 Undigt i Solstraalens Glænde.
 Blomster fremtulle paa grønnende Vange,
 Mange velsignede, herlige Sange
 Slynge sig gjennem vort Liv som en Krands.

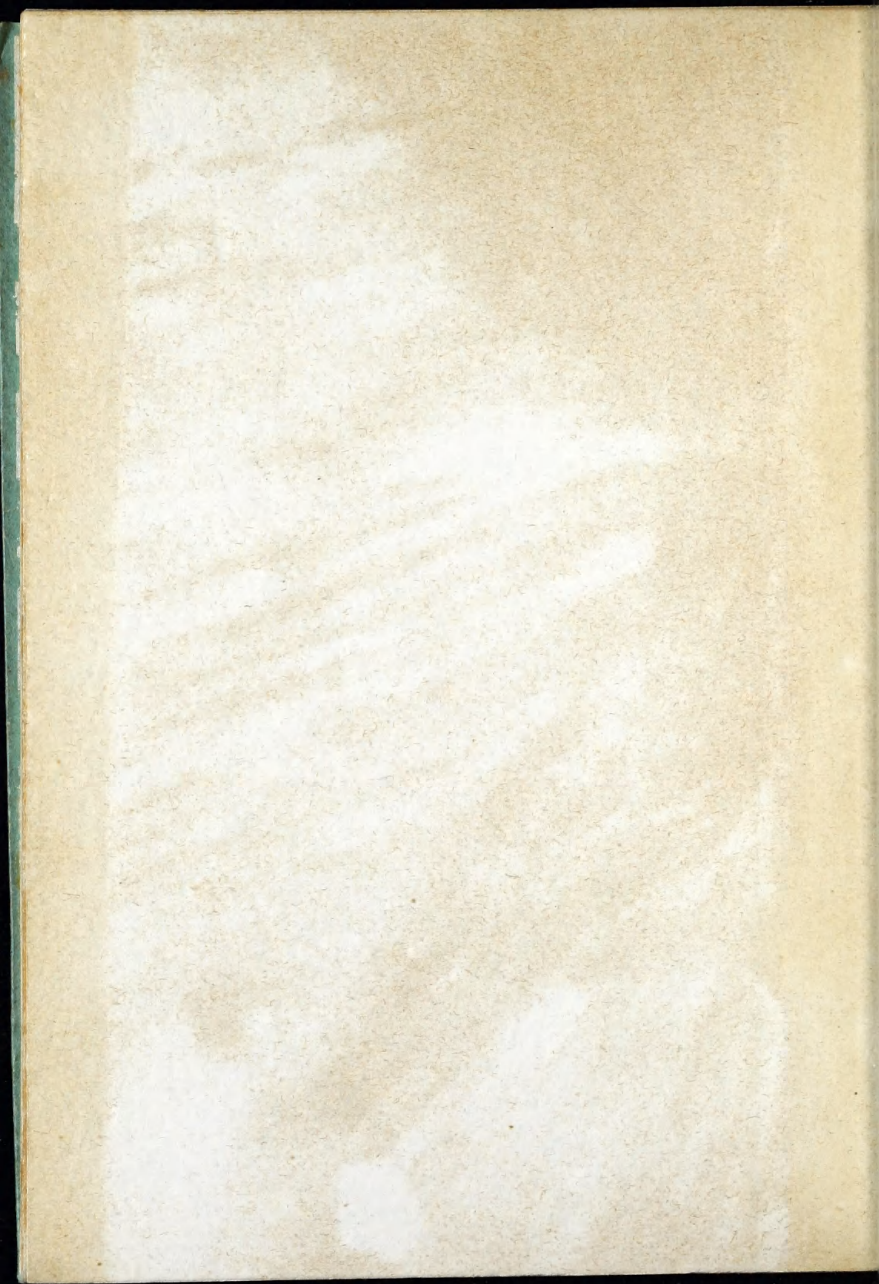
Danmark er stærk, om end Klipper og Bjerge
 Bærg det ikke mod udoortes Vold;
 Hjerter, der gløde af inderlig Varme,
 Arme med Sener og Marv er dets Skjold.
 Fordum gif Nygter om Helte fra Norden
 Jorden omkring som en rullende Torden,
 Ei deres Væ er uddød.

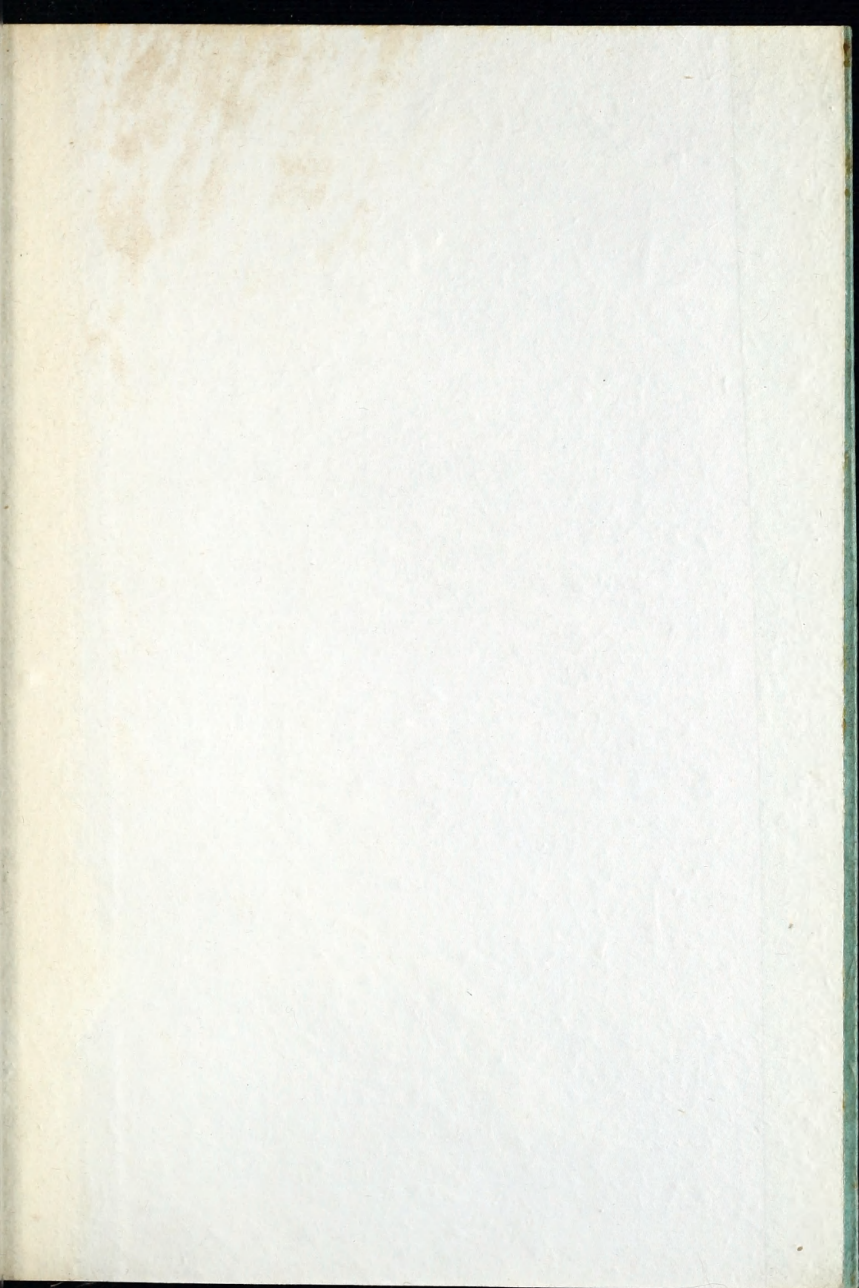
Sortladne Bover i Eumbe og Havne
 Savne paa mægtige ghygende Stavne
 End ikke Kæmper fra Danrigets Skjod.

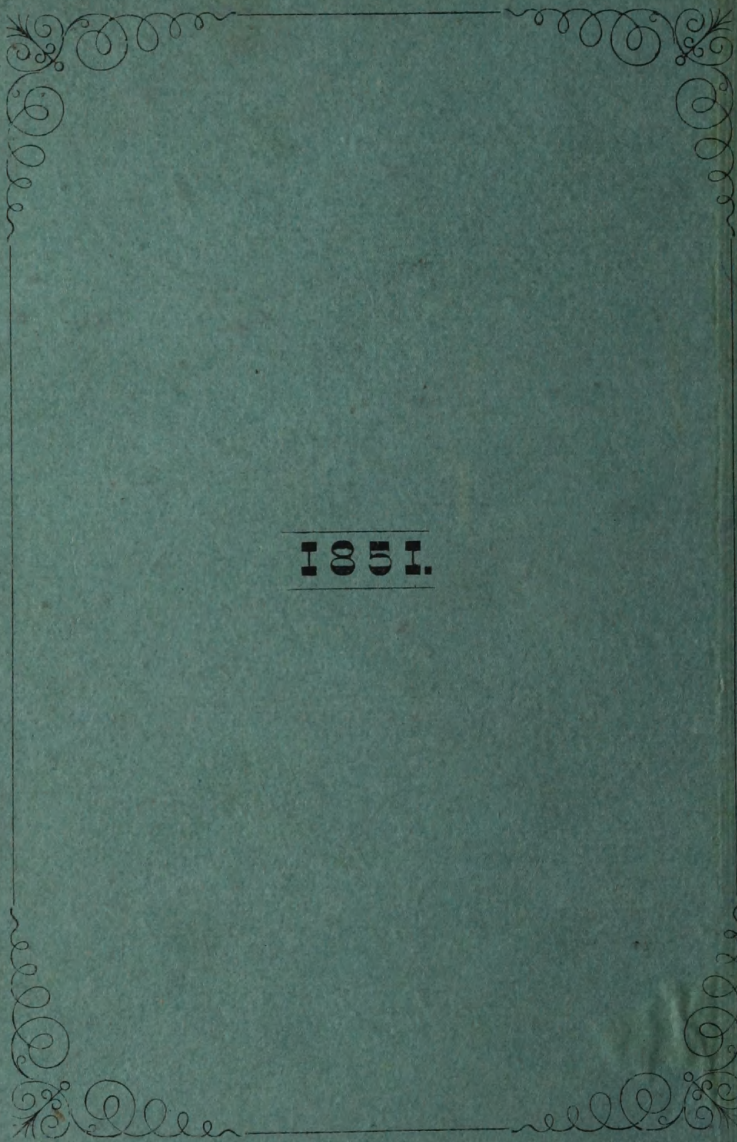
Danmark er yndigst blandt Jordklodens Riger,
 Piger af englelig Skjønhed vi see,
 Dinene tindre, saa smidig er Armen,
 Varmen er hyid som den blændende Sne,
 Kinderne blusse, som Læberne gløde,
 Søde som Mosrosens hyppige Røde.
 Straaler fra Morgenens Strand
 Spiller i Duggen som Guld og Djamanter,
 Planter sit Purpur paa Skjernes Kanter,
 Spreder sit Lys paa vort Fædreneland.

1851.